

Finalul de poveste

A fost odată ca niciodată un final de poveste. Și era mic și singur și trist. Și se gândea că nu va ajunge nimeni niciodată la el, și mai că-i venea să-njure introducerea, intriga și desfășurarea acțiunii, numai că era condiționat să nu poată, fiind un deznodământ moralizator.

Dar iată că s-a întâmplat să vină o zi mohorâtă de noiembrie; vântul șuiera printre firele de telefon-cablu-internet, iar cerul se colorase într-un gri intens și plicticos. Privind chiar și cu luare-aminte pe geam, tot nu te-mbia nimic să ieși. Iar Mirabela, care era o fetiță rea și arțăgoasă, văzând că n-are de ce să iasă, înjură puțin în gând (ea nefiind condiționată să nu poată) și înșfăcă o carte din mica ei bibliotecă. Mirabela ar fi preferat să iasă-n fața blocului, cu Madi și Corina, și să strige obrăznicii copiilor mai mici ca ele, dar sunele firelor atinse de vânt o sperie îndeajuns de tare încât să pună mâna pe cartea cea mai groasă de pe raft. O deschise mai spre sfârșit și dădu peste povestea finalului despre care scriu aici cu stiloul pe carnețel. Se uită cu un ochi mirat la literele mărunte (tipograful fusese prost inspirat în alegerea fontului) și mai că-i venea să arunce cartea cât colo. Îi veni însă ideea s-o pună pe buni să-i citească.

Finalul nostru, când auzise zgomot de pași înspre raft, simțise că tresare plin de speranță. A amețit când Mirabela a smuls cartea din raft și-a vânturat-o ca pe-o pungă de plastic și-a avut sentimentul că inima i se zbate ca un ou în apă clocotită atunci când a realizat că fetița se oprește taman la povestea lui.

Mirabela se duse la Buni cu cartea-n brațe. Buni moțăia pe un scaun din bucătărie. Era o bătrână plină de riduri, acoperită-n partea superioară cu o broboadă neagră și-n rest cu un capot de pânză maro și catifelată care nu mai știi cum se cheamă. Ținea gura deschisă și se lua la-ntrecere-n șuierături cu vântul și frunzele îngălbenite.

- Buniiiiiii, zise Mirabela.

- Chrrrrroa, păru a răspunde bunica.

- Buniiii, scoală-te! bătu fetița din picior.

-

- Buni! se enervă Mirabela lovind-o la țurloaie.

Buni se trezi năucă și luă cartea pe care i-o-ntindea Mirabela fără să pună nicio întrebare.

- Vreau să-mi citești povestea asta, se răsti fetița.

Speranța finalului de poveste ajunse la paroxism. *O să mă citească, gândea el. O să se bucur de-nvățăturile mele morale. O să-și amintească de mine. N-o să mai fiu singur și trist. O să-mi împlinesc menirea. O să leșin...*

- Da io nu știu să citesc, maică, se apăra Buni.

- Ești o proastă, se răsti Mirabela cu vocea ei mușcătoare.

Și, una-două, deschise fereastra și aruncă aici îmi mai trebuie un cuvânt cartea cu povești. Finalul leșină.

Cartea căzu la marginea maidanului din spatele blocului. Pe maidan erau câțiva băieți care jucau obligata. Nici pe băieți nu-i atrăsese nimic afară, numai că mamele lor erau casnice și cicălitoare, iar ei preferau să le intre vântul pe sub guler decât țipetele-n urechi.

Și, la marginea maidanului, aproape de unde-a căzut cartea, stătea Dănuț. Dănuț era firav și subțire-mbrăcat, și fusese dat primul afară din joc, pe motiv de lipsă de forță a șutului. Dar, în ciuda filozității fapturii sale, Dănuț nu era deloc atras de cărți; ba chiar dimpotrivă. Astfel fiind, n-o să ne mire prea tare când o să-l vedem ridicând cartea cu două degete, ca pe-un lucru murdar, și rupându-i foile, ca să aibă de gornete.

Și iată că vântul – că-n poveștile lui gavagai nu e nimic în plus – își făcu treaba și luă cu el foaia finalului de poveste. Și-o purtă pe aripile lui vineții până-ntr-un părculeț. Și-n părculeț, din motive personale, se găsea un foxterier. Iar foxterierul, care era adorabil ca o acadea, s-a repezit la foaie și-a început să se joace cu ea. Și finalul leșină din nou, de data asta de-atâta fericire.

mijomir mecu

Notă explicativă

Imaginea oului care se zbate în apa clocotită este furată de la Iuri Oleșa, *Trei grășani*.